

заговори уплашено Боне и почна да я милва като дете. После хвана ралото и подвикна.

— Де . . . хайде . . . да се поразтъпчете!

Бѣлчо се напъна да престѣпи. Сивушка направи усилие да го придружи, но не можа, и той се спрѣ.

— Де! хайде-хайде! — викна съ високъ и ободрителенъ гласъ Боне.

Ехото изъ гората живо му се обади.

Бѣлчо тръгна пакъ. Сивушка направи още едно усилие, но краката ѝ се разтрепераха, тя се повали, падна въ ярема и измуча жално.

Боне захвърли уплашено копралята, изпрегна бързо Бѣлчо и застана смутенъ предъ Сивушка. Тя лежеше неподвижно, съ протегната шия, съ муцуна аровена въ ровката прѣстъ, съ затворени очи и дишаше тежко.

— Стани, Сивушке, стани! — освободи я отъ ярема Боне и почна да я вдига за рогата.

Сивушка едвамъ отвори очи, погледна съ молба господаря си, като че искаше да му каже: остави ме да си умра спокойно, и пакъ замижа.

Боне се завайка около нея и не знаеше какво да прави. Нивата орана-недоорана се печеше на слънцето. То едничко гледаше отъ небето Боневата неволя и полека-лека отскачаше отъ пладнѣ и кло-нѣше задъ баиритѣ. Наблизу нѣмаше никой. Гората бѣше глуха.

— Хайде, Сивушке! . . . Стани! Вижъ, Бѣлчо ти се смѣе. . . Стани. . . не се шегувай, мила. . . я вижъ, колко е ровка земята — само за оране!

И Боне хвана кравата за рогата и полека почна да я вдига. Тя запъна краката си въ земята и на-